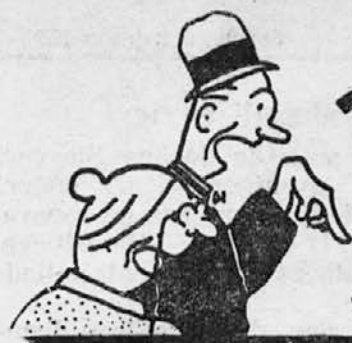

TOTI • LIST

LETO I.

LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE. / IZHAJA DVAKRAT MESEČNO.

ŠTEV. 11.

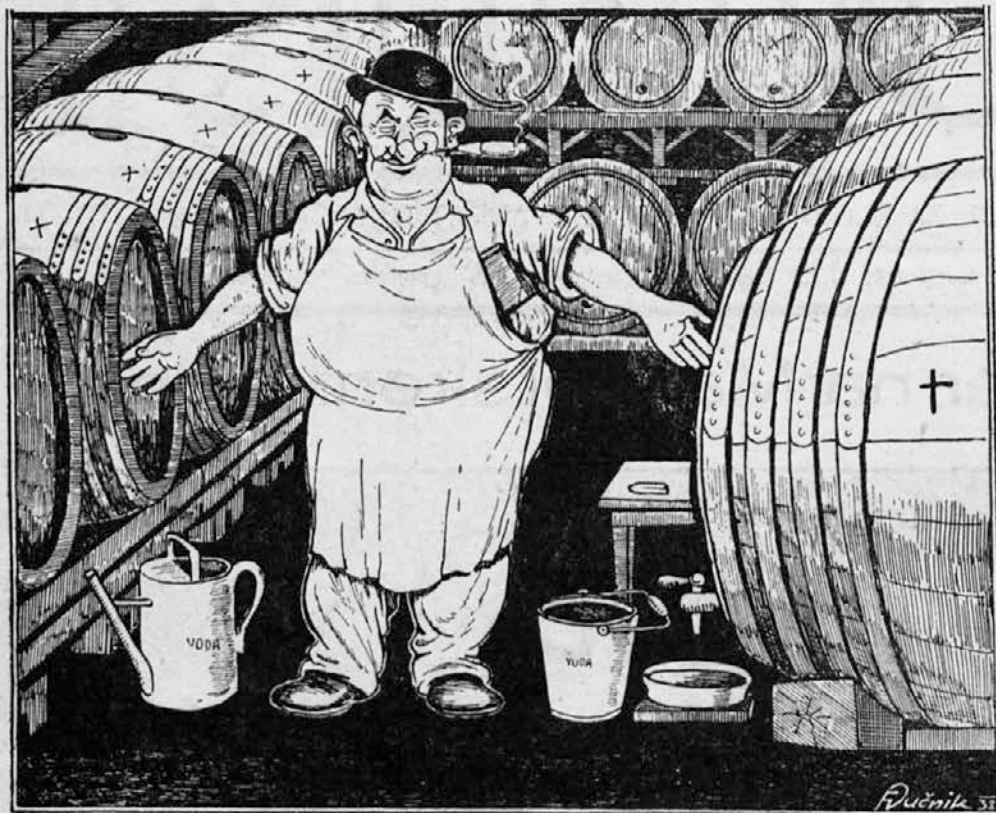
Tek. račun pri Ljubljanski kred. banki, podr. Maribor št. 11.258. Naročnina: četrtnetno din 9.—, polletno 16.—, celoletno 30.—.

Gospod Huber na Mariborskem tednu

Gospod Huber: »Bos schreit der klane allweil vom »Toten Liszt in Ischl« herum; i weiss do, dass der Liszt schon lang g'sturbn is, aba soviel i weiss — net in Ischl!«

Priprave za M. T.

„Vse je krščeno -- razen mene ...“

D. Goflja:

Cirkus

Mariborski teden

V začetku se »otvorjenim proglašajo«, pomen njegov za narod se naglašajo, nato pa vsem odprt je in poraben, ostal bo marsikomu nepozaben, ker marsikaj mu tukaj bo očito, kar sicer bi ostalo mu prikrito: Vsi vrtljaki so sveta tu zbrani, da bolj, ko sicer, se vrte možgani, na toboganu pa se je razkrilo, da spodnje je potrebno oblačilo. Dovolj pet voženj je na aerodromu, da si zapisan gmotnemu polomu. Imaš še »Smrtno vožnjo«, »ženo — kačo« in sto atrakcij, da zapraviš plačo. Klobase kranjske so iz Maribora, Za njo starina zlasti je vsa nora, a kdor bolj pameti je siromaške, drži se kruha in vode — rogaške. Čevapčiči, likerji, črna kava, turobna glasba, radio zabava, balončki, fesi, »Adria«-rezine. Babure stare, mlade vmes deklino love možé poročne, smrkoline. Zaljubi kakšno tu dekle se zalo, čez mesecev devet se bo jokalo in marsikateri dedec v uri nori bodočo ženo — tu si natovori. Razstave tu so razne in kulturne, debate manj kulturne, a bolj burne, kot krona vsega pa za možka žrela »Poskušnja vina« zvesto bo skrbela, ob polnoči poskušnja ta je prava najdragocenejših — živin razstava; največ seveda — opic je med njimi, ker te le živé v vinski pokusni klimi. Metamorfoze čudne se godijo, kar mukajo in brundajo, žgoliijo, svetovno le zmešnjavo še množijo, ej — kaos teh desetih dni je vreden naziva: »Cirkus Mariborski teden«.

Kaj je?

Kaj je kultura? Kultura je ono človeško delo, ki ga priznavamo le s preganjanjem.

Kaj je periferija? Periferija je pas bede, ki objema vsako večje mesto.

Kaj je komedija? Komedija je z resnim in težkim delom ustvarjen umotvor, ki naj izraža avtorjevo soglasje ali nesoglasje z aktualnim življenjem. Politika — torej ni komedija ...

Kaj je spolnost? Ako je samohrana — rdeča kri človeštva, je spolnost njega plava kri. Zato pa čutijo »plavokrvni ljudje« socialno bedo le preko »spolnosti«.

Kaj je »rasizem«? »Rasizem« je boj za čisto pasmo.

Kaj je prostitucija? Prostitucija je podpiranje korupcije. Korupcija pa je prostituiranje ...

Kaj je Balkan? Balkan je trn v peti. Ta peta pa je v škornju ...

Kaj je domovina? Tega se Slovenci še ne zavedajo dovolj.

Kaj je »Toti list«? To bi pa že lahko vedeli.

Kaj je sramota? Ako še niste naročnik »Totega lista« ...

Slišali smo

Slišali smo, da dobimo Slovenci moderen avantgardistični teater. Toda — bajé — pri nas ne uspeva, kar pride iz ljudstva. »Bajé«? No, mi — »Toti list« — smo tudi iz ljudstva ...

Slišali smo, da je prišlo v Jugoslavijo na »oporavak« trideset tujih, izgladovanih visokošolcev.

Slišali smo, da bodo v jeseni in spomladi dovoljeni v Sloveniji vsi politični shodi, toda to je brzkone tendenciozna vest ...

Slišali smo, da je Maribor »mejniki Jugoslavije«. To bi radi pogostoma slišali. — Ugotavljamo, da je od župančičevih »štirih mejnikov« vsaj eden še aktualen.

Slišali smo, da je na programu »Mariborskega tedna« in proslave »Dvajset let Jugoslavije« — tudi »narodno veselje«. Tega — bi naj ne pozabili vstaviti v »program« naših parlamentarcev.

Slišali smo, da ste že plačali naročnino »Totega lista«. Za vse leto, kaj ne?

Slišali smo, da imamo v slovenskem glasbenem vrtu doktorirano cvetko.

Strah Mariborčanov:

policijska ura!

POPOTNA.

Ko sem bil zadnjič v nekem tujem mestu, sem videl na ulici moža, ki je imel na vsaki strani prs — kakor »medajle« pritrjene — po štiri krompirje. Za klobukom pa je imel mesto »čopiča« — svečko. Pobral sem ga, kaj to pomeni, pa je rekel: »Štiri leta smo že žrli krompir. Štiri leta ga še bomo. Potem šele se nam bo posvetilo v glavi.«

Kaj je boljše?

Kaj je boljše: Živeti, ali umreti? Ne eno, ne drugo.

Kaj je boljše: Fašizem, ali komunizem? To vpraša provokater.

Kaj je boljše: Samotarsko življenje, ali življenje v zakonu? To je »odprto vprašanje«.

Kaj je boljše: Vino ali pivo? Oboje.

Kaj je boljše: Biti »zgoraj«, ali biti »spodaj«? Gre za to, za »kaj« gre.

Kaj je boljše: Piti — na žejo, ali piti na jed? Piti na — kredit.

Kaj je boljše: »Dinarpetdeset«, ali »Toti list«? Samo 1.50 din v žepu — vas menda ne spravlja v dobro voljo...

Zgodba brez besed

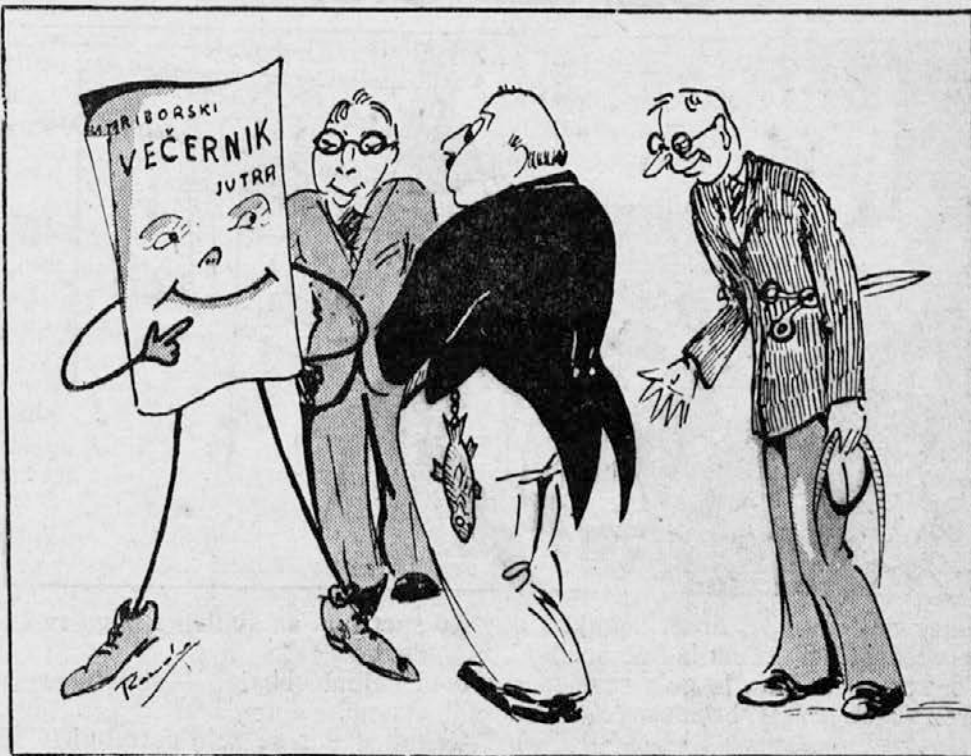

MED OTROCI

Jožek (Mihcu): »Kaj boš ti, ki še očeta nimaš!«

Mihcu: Jaz? Več, kot ti!

Nov kroj so mu urezali.

»Mariborski Večernik« je dobil novo obleko. Povečali so ga za štiri strani, odvzeli mu pa prelepo besedico »mariborski«. Želimo mu, da bi

kmalu zaplaval v čiste vode in da bi ne ribaril v kalnem. Dobre ribice si vsi želimo, a slabih rib — nikar!

LOGIKA

Polajžarjev sin Peter je študiral na ljubljanski univerzi tako pridno, da je moral oče prodati zanj že dve njivi, en vinograd in šest krav. Ko je bil fant nekoč doma na počitnicah, ga je vprašal oče pri kosilu: »Peter, kaj pa prav za prav študiraš, da rabiš toliko denarja?« »Logiko«, mu je odvrnil sin. »To je znanost, ki nas uči zakone mišljenja in kako naj jih uporabimo v praktičnem življenju. To ti bom takoj pokazal. Vidiš, na krožniku pred nama so trije štruklji. Kdor pa ima tri štruklje, mora imeti tudi dva. 2 in 3 pa je 5. Iz tega izhaja logično, da je na krožniku 5 štrukljev.« »Zelo pametno«, je odvrnil oče in snedel vse tri štruklje. »Ostala dva štruklja pa snej ti, da boš sit od svoje logike.«

STRAHOVALNA TEORIJA

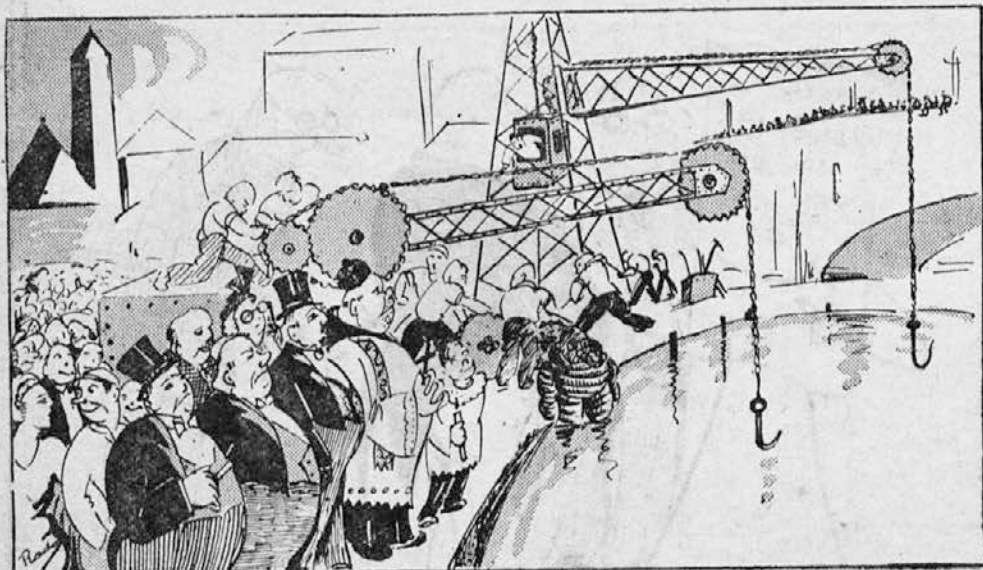
Preiskovalna sodnika Srečko Koren in Janko Pirc sta bila že izza mladih let neločljiva prijatelja. Pogosto sta se shajala pri »Zlatem konjičku« in se pogovarjala o pravnih in stanovanjskih zadevah. Nekoč ju je nanesel pogovor na kazenske teorije, t. j., zakaj kaznujejo sodniki ljudi, ki so se pregrešili zoper zakon. Koren je omenil strahovalno teorijo, ki hoče zločinca po načelu zob za zob prestrašiti tako, da ne bo več izvrševal kaznivih dejanj. Zato morajo biti kazni zelo občutne. Pirc je pripomnil, da odgovarja današnjim razmeram bolj poboljševalna teorija,

ki hoče storilca poboljšati. Zato poznajo moderni zakoni pogojne obsodbe. Nato sta razpravljala še o specialni in generalni prevenciji, o nazorih Kanta itd. Tako sta prišla do zaključka, da so mnenja o pomenu kazni v raznih krajih in časih različna. Slednjič je pripomnil Koren: »Na našem sodišču velja samo strahovalna teorija.« »Kako to?«, ga je vprašal Pirc: »Vidiš, če pride k meni kak osumljenec in vidi mojo zapisnikarico Jero Golobovo, se revež tako prestraši, da ne pride nikdar več k zaslišanju.«

PAMETEN KONJ

Nek potnik si je najel v Petelincih voz, da bi se peljal v bližnje mesto. Ko je prišel tako do precej strmega klanca, se je konj naenkrat ustavil in ni hotel naprej, kljub batinam in prigovarjanju. »Kaj pa naj storim?«, je vprašal potnik voznika. »V mestu moram biti na vsak način še danes.« »Poznam samo eno sredstvo«, mu je odvrnil voznik. »Stopite raz voza in hodite poleg konja.« Potnik je storil kar mu je svetoval voznik in kmalu je bil voz vrh klanca. »To je pa čudno, da je šel konj sedaj tako lepo naprej«, je pripomnil potnik. »Nič posebnega«, mu je odvrnil voznik. »Konja sem kupil pred kratkim od nekega kmeta. Rabil ga je, da ga je vpregel z volom vred v plug. Tako se je navadil konj na vola in zato je šel tudi z vami.«

SENZACIJA

Nikar ne jezite se, dragi zemljani, če večkrat bili ste na led že speljani. To, kar se tu čita, je gola resnica, brez vsake je šale, brez vsakega vica.

Denarja imajo države premalo. Ne izbirajo sredstev, kako bi se dalo nabrati v zakladnice zlate dukate in spet povrniti se v čase prezlate.

Prišle so na misel, ki mnogo je vredna; kaj hitro bo vsotica v žepu prečedna, če tistih zakladov bi se polastili, ki v morju nesrečen so konec storili.

Zato so najeli moze — potapljače, v obljubo jim dali visoke so plače. Zdaj roj teh možakov po morskem dnu rije, da ladje nesrečne dnu morskem izvije.

Ali veste?

da so Japonci odpovedali olimpijado v Tokiu zato, ker ni znano, kdo bo leta 1940. gospodar Tokia...

da se bodo Japonci kljub temu udeležili Olimpijade na Finskem. Tam nameravajo zmagati v teku na vse daljave in so zato že letos začeli trenirati na kitajskem teritoriju...

da se odbor za nevmešavanje zelo trudi, da bi se obe sili v Španiji in vse sile okoli Španiji — pomirile. V ta namen ima pripravljeno tudi novo ime za republiko. Namesto Španija, bi se nova republika imenovala — Španovija...

da »flosarji« prav nič ne tarnajo, če jim gre ves dobiček po vodi...

da se je »Toti list« zelo zameril advokatom in sicer zato, ker ni v petih mesecih izhajanja povzročil še nobene tiskovne tožbe — —!

jb.

Ko spet bo »na svitem« bogastvo to davno bom najbrž obhajal — stoletnico slavno. Četudi denar se zelo potrebuje, počasi, počasi vsa reč napreduje.

Ko zadnjič sem šetal kraj reke se Drave zagledam naenkrat dvigalne naprave in roj potapljačev, glej, baš se poslavlja od znancev prisotnih in v vodo odpravlja.

Povprašal sem, kaj v dnu je Drave zelene nekoga, ki s smehom se k meni okrene: »Kaj nič še ne veste za strašno nezgodo? Pohorska železnica — padla je v vodo!«

KOZMOPOLIT.

Sinček radovedno vpraša očeta: — »Očka, kaj je to kozmopolit?« — »To je človek, ki pripada vsem ljudem na svetu.« — »Potemtakem je naša služkinja Micika tudi kozmopolit.«

MOLČEČNOST.

Šef pravi uslužbencu: — »Upam, da niste obesili na veliki zvon, da sem Vam plačo povišal.« — »Brez skrbi, gospod! Niti svoji ženi nisem povedal.«

MED PRIJATELJI.

— »Že pol ure Te čakam v restavraciji! Kaj Te ni prišla sobarica buditi?« — »Seveda je prišla! Zato sem se pa tudi zamudil.«

Plk.

D. Goflja:

PES

(Domača naloga)

Pes je domača naloga, zato so mi domači pomagali, ker bi drugače prišel na psa. Pes je včasih tudi domača žival. Takrat ga lahko ščipljemo, brcamo, lahko mu tudi staro avstrijsko zastavo obesimo na rep, pa ne bo grizel. Moj oče pravi, da se reče takemu psu »lojalni pes«. Pes pa je včasih tudi nelojalen in zasadi sprednji del glave, v katerem se nahajajo čekani, kremplje in druge koničaste dele svojega trupla v človeški rod. Temu se reče znanstveno »steklina«. Kadar je dobil človek znanstveno steklino, ga je treba s prvim prevoznim sredstvom izročiti v naročje Patološkega zavoda. Tam mu vbrizgajo neko tekočino, po kateri potem ozdravi ali pa umre. Tako so psi zelo koristni za procvit Patoloških zavodov in bi se spodobilo, da jih leti zavoljo steklih zaslug imenujejo za dosmrtno častne člane. Pes je zelo potreben za človeško frazeologijo. Kako bi, da ni psa, lahko govorili o »pasjem vremenu« in »pasji figi«. In, kakor govore o »pasji zvestobi« prebivalcev Dravske banovine kraljevine Jugoslavije, kako bi to slično čednost milega našega naroda formirali drugače?

»Pes« bo bržčas družinsko ali kako drugo rodbinsko ime. Kajti poročje včasih tako moja mamica mojemu ljubemu ateku. In potem naj ljubbi atek ves dan laja in kaže zobe zlati mamici. In mora potem po cele tedne ostati doma na vrtu in se ne sme ganiti izpred hiše. Tako straži našo ljubo mamico in opravlja isto delo, kot razni »sultani«, »cezarji«, »hamleti«, ali kakor že pravijo psom. Vsi psi po vsem svetu razumejo le en jezik in so zato bolj praktični in unitaristični, kakor človeki. Njihovo geslo je: En svet, en pes, en jezik. Zadnjič je pristopil k našemu psu planinsko opravljen človek in mu je rekel: »Tou, pist tu tizer, ter bos hot uns forige bohn di Hendln gštuln?« In glejte, bistro domačo žival! Pes ga je razumel, naš oče, ki pa je včasih človek, pa ga ni...

S PROMENADE.

Neka zelo lepa dama je šla po mariborski aveniji in z veliko grozo je opazila, da se — škandal — nikdo ne zmeni zanjo. Saj danes je sploh nikdo ne pogleda! — S tresočo ročico odpre torbico in v svojem zrcalu išče vzrok nenadne katastrofe. Tedaj pa takoj ve, pri čem je! — Tik za njo hodi nek belonogavičnik...

— Končno so prišli koledarski pasji dnevi in ž njimi »Mariborski teden«, ki v teh vročinskih dneh, ki zatrò vsako dobro voljo, skrbi za mariborski humor. Dejansko pa se zovejo pasji dnevi letos zato »pasji«, ker zmeraj dežuje in — točuje. Mislim, da je »točuje« lep izraz in pomeni vsaj nekaj novega v pasjednevni enoličnosti.

— Sicer bi bila ta kronika še

bolj pičla, kakor je že, česar pa nikakor ni kriv kronist D. Goflja. Kajti ni njegova dolžnost, da v pomanjkanju umorov, kulturnih dogodkov, magistratnih odredb in drugih kriminalnih zadevščin, gre in koga ubije po vzorcu »micky-mouse« in to samo zato, da bo dobil »Toti list« — svojo kroniko. Bog pomagaj, če se razen »smrtnih koz«, »naveličanih življenj«, »kmetie, ki jim povozijo kolesarji jajčne košare, da se potem okopljejo v lastnih jajcih,« nič ne zgodi, ni kriv »Toti list«! In pripominjam, da tudi »Večernik«, »Maribor Zeitung« in druga svetovna glasila, žive v tem času samo — od rac...

— Dravska banovina ima poleg rekorda najmanjšega števila novorojenčkov tudi rekord najdebelejše toče. Kaj, če ni morebiti med tema

dvema dejstvoma skrivnostna zveza? Da morda toča sproti uničuje človeško mlado raso, skratka otročaje? Zadnja »zrnca«, toče se lahko mirno kosajo z vsakim poštenim slovenskim krompirjem in bi lahko zato bila gornja domneva upravičena...

— Mariborski teden že postavljajo in so že pripravljeni kramarji, kranjski klobasarji, posestniki atrakcij, davkarja, penzionisti in študentje, ki bodo prodajali vstopnice ter vsi akterji, ki bodo imeli opravka z denarnicami obiskovalcev...

— Dr. Černič je potuhtal, da premore Maribor največ krofov, oziroma — z znanstveno besedo — golš. Res je, da pri nas kar mgolgi prebivalcev iz krofaste Gornje Štajerske, kar se vidi po mariborskih cestah, ker jih razodevajo oblačila in toaleta nog od kolena navzdol, pa se nam vseeno gornje dejstvo vidi čudno. Kajti je abnormalni dimenziji onega človeškega telesnega dela od brade do prs, včasih tudi do — trebuha, vir boja poglavitno v uživanju vode. Voda pa je taka vrsta tekočine, ki je Mariborčani preveč ne uživajo...

— Glasoviti razbojnik Koder se je kopal v Dravi, oziroma v možganih nekaterih, ki brez razbojnikov ne morejo živeti. Ni čuda torej, ko imajo Kodra v možganih, da se jim možgani — kodrajo...

— »Jutro« je objavilo med »Malimi oglasi« to-le: »Damo z Gorenjskega, zdravo, simpatično, temperamentno, želi zaradi zabave v zakonu nesrečni gospod. Ponudbe pod »Skupni računi.« Upamo, da se je medtem že našla kaka »dama z Gorenjskega«, ki se stavi na razpolago, da se ž njo pozabava »v zakonu nesrečni gospod«... Pa nič preveč ne verjamem v to, kajti so Gorenjke trmaste in trde glave in bo menda »skupnih računov« bolj malo, ali pa jih bo moral imeti »v zakonu nesrečni gospod« še tudi v naprej — bog naj bo njegovi duši milostiv — pač s svojo lastno ženo!...

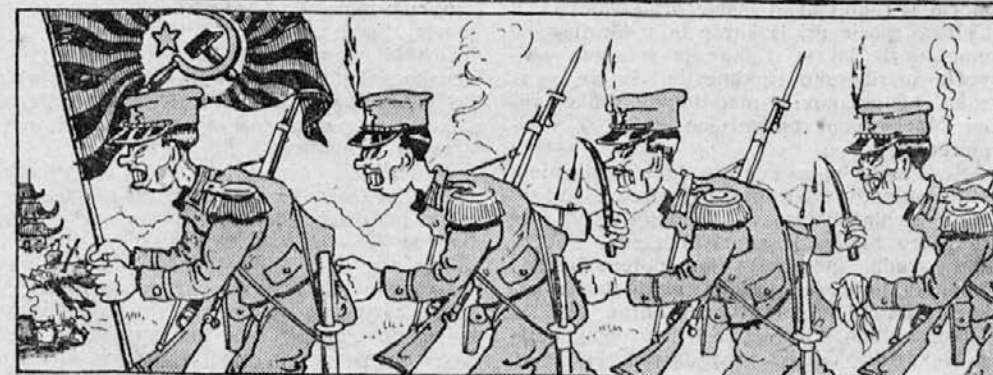
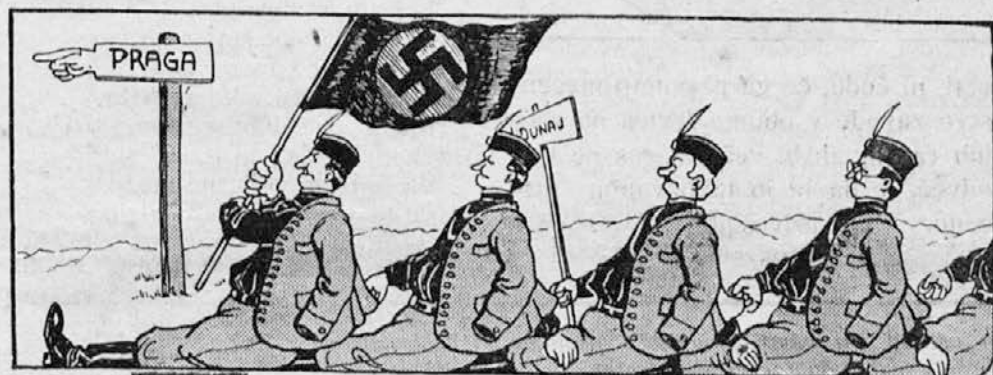
Vere in žene

Ko prvič se oženil je, mož vnet katolik bil je, a pravoslavno z drugo spet ženò se poročil je.

Pri tretji ženi pa že — star katolik je očanec, a pri četrti je postal — seve — mohamedanec.

Če se možakar še vnaprej bo služil take mere, ženà mu zmanjkalo ne bo, a zmanjkalo bo — vere.

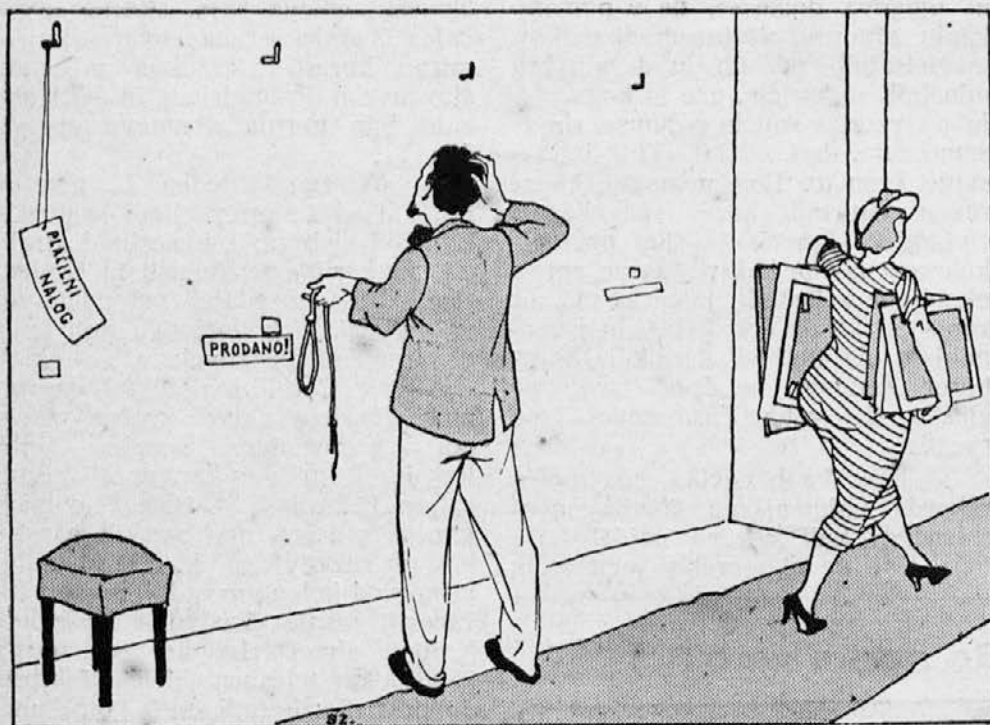
Življo sporazumi! (Se non e vero...)

Prvi so pokazali dobro voljo za evropski mir brez dvoma dunajski češki Sokoli. Ob priliki zleta v Pragi so vkorakali z nemško zastavo. — Iz istih nagibov so nosili sudetski Nemci na telovadni prireditvi v Bratislavi

pred svojo skupino čehoslovaško zastavo. — Temu tiroljubnemu vzgledu bodo sledili tudi Japonci. Pri svojem prodiranju na Kitajsko imajo ba- je že sovjetski znak na svojih zastavah...

Ljubljana -- mesto mecenov

Brez dvoma je Ljubljana umetnikom najbolj naklonjeno mesto! Pred kratkim se je zgodilo, da so z razstave odnesli vse slike, predno je bila razstava sploh zaključena! Ker pa umetniku brez slik ni mogoče ži-

veti, ni čuda, če ga prevneto mecenstvo zavede v obup. Vrvica na sličnih razstavah bi večkrat res ne bila odveč, le da bi jo takozvanim »mecenom«¹ bolj privoščili.

Po polnoči

(Prva dva verza prosto po Preradoviću.)

Bože mili, kod zašel sem,
poti ne poznam, ne steze,
vse mi tuje je, neznano,
koder težka noga leze.
Zdi se mi, da že pol leta
traja hoja mi do doma,
pa še postelje nikjer ni,
kamor naj telo poroma.
In potres je prav gotovo,
kot nikdar bilò ga ni še,
le kako sicer majali
bi ljudje se vsi in hiše?
Sem sigurno dolgo z doma,
ker se vse je spremenilo,
ker se je medtem, kot vidim,
vse na svetu — podvojilo.
Tukaj stražnik bil je eden,
zdaj pa tu kar — dva stojita,
tam le en bil spomenik je,
zdaj kar — dva v nebo kipita,
tu na samem le sta stali
hiši dve — pri moji veri —
zdaj pa sta se podvojili,
ker jih vidim zdajle — štiri.
Šele zdaj mi šine v glavo:
bog nikar me ne udari,
da doma mi zdaj renčita
mesto ene, kar — dve stari!
Bogu hvala, da zašel sem,
da poti ne vem, ne steze,
če se lintvern podvojil je
— noga naj domov ne zleze!...

G.

Izkoristite priliko! Od 1. VIII. do 20. VIII. smo odločili, da odprodamo tisoče ostankov, ki jih imamo na zalogi od najboljših štolov po neverjetno nizkih cenah. Cene znižamo tudi regularnemu blagu za 10 odst. Zato vsi v

ČEŠKI MAGAZIN

MARIBOR, ULICA 10. OKTOBRA

D. Goflja:

Počitniški dnevi, vroč- na, morje, morski pes itd.

Reportaža s Slovenskega morja.

Slovensko morje, to je oni del Jadranskega morja okrog Martinščiće, Kraljevice, Bakarca in Bakra in se imenuje Slovensko morje zato, ker je v počitniških dnevih tu slovenski ljudski tabor. Približno na sto Slovencev pride tu tedaj pol domačina in še ta polovica je za — Mačka. Je pa Slovensko morje te dni jako priporočljivo zlasti za pripadnike finančno nižjih slojev. Kajti je pritisnila tukaj neusmiljena vročina, da si najhujši alkoholi ki zaželijo — vode. In kopanja! In je — hvala bogu — življenje s kopanjem vred cenejše ob Slovenskem morju, kot recimo življenje v zelenem Mariboru s kopanjem v najlepšem in najdražjem kopališču Jugoslavije, ali pa — z besedami — na Mariborskem otoku...

Torej k stvari: pripadniki finančno nižjih naših slojev so sedaj iz zgoraj navedenega vzroka na morju. Pripadniki finančno nižjih slojev pa so skoro vsi Slovenci, ergo so skoro vsi Slovenci na Slovenskem morju. Kar pa je petičnežev, so v Opatiji,

Lovrani, Nizzi, skratka po svetovnih kopališčih, kamor zahaja od tovarnarja do hohštaperja vse razen — intelligence...

Seveda smo tudi na morju ločeni, kakor vedno in povsod in se deli zato Slovensko morje v Ljubljansko morje pri Kraljevi, v Celjsko morje pri Bakarcu in v Mariborsko morje pri Bakru. Bakar je trenutno največje mariborsko predmestje. In ne vem, zakaj ne ustanovijo med tolikimi tukajšnjimi Mariborčani podružnice kluba — Primorcev...

Seveda je tu v zvezi s tolikim navalom Mariborčanov, oziroma Primorcev, opaziti kar najvidnejši procvit vinogradništva. In se zbero Slovenci skupaj in zapojo slovenske narodne pesmi in jim potem seveda zmanjka pravega besedila, pa je treba kakega Hrvata povpraševati za stran tega... Tako, vidimo, so Slovenci jako blagodejni za tukajšnje, sicer propadajoče življenje. Spešimo tujski promet, pomagamo vinogradništvu, prirejamo koncerte brez vstopnine in ob slovesu od morja pozabi skoro vsak drugi Slovenec najmanj po eno — marelo. Tisto marelo je potem treba vsekakor vnovčiti, ker je drugače za domačina brez pomena. Kajti ni tukaj dežja brez burje. Ni je pa še tako poštene slovenske marele, ki bi lahko kljubovala tukajšnji burji. In si hišni

posestniki tu ob začetku vsake burje zaznamujejo zemljišče, na katerem stoji hiša, z rdečo kredo, da po končani burji lahko najdejo kraj, kjer je pred burjo stala hiša. Pred dnevi je taka burja zalotila s samimi Slovenci napolnjen motorni čoln na odprtem morju. Lasje so se zaježili in so se ženske in moški v tem strahu tešili vsak po svoje: ženske so molile, moške pa — pili. In sta se do konca burje izcimili iz tega obe najznačilnejši slovenski torišči: evfariistični kongres in — oštarija...

Najpriljubljenejši objekt vseh deklet, ob enem najstrašnejši fantom in edino, česar se vsak tukajšnji Slovenec razen svoje žene boji, pa je — morski pes. Kaže se v raznih oblikah: v domisljiji, (tedaj je dolg 25 metrov in so mu najljubša hrana — Mariborčani), zares, siv, zelen itd. Ponavadi pa ga sploh ni. Ampak drži tudi pri njem stari slovenski pregovor, namreč, da psi, ki mnogo lajajo, ne grizejo ali pa narobe! Morski pes nič ne laja, zato pa mnogo grize. So pa tudi Slovenci, ki so ga slišali lajati, po polnoči namreč. Ker je pa lajal, ni grizel, in zato so bili tedaj lahko korajžni...

Drugače pa ni tu nobenih morečih živali, razen pevačic, ampak te so v hotelu. V hotelu pa zahaja Slovenec šele proti jutru, kadar nič več ne sliši...

Par kratkih zgodbic

SVETA JEZA

Zadnjo nedeljo pred jutranjo mašo je pridigal naš župnik o požrešnosti in pijančevanju. Med drugimi je rekel: »Vino in žganje sta naša najhujša sovražnika. Ubijata nam dušo in telo bolj kot kuga, lakota in vojna. Koliko prepirov, pretefov in pobojev povzroči pijančevanje! Koliko ljudi postane nesrečnih za vse življenje! Alkohol, ta izum samega satana, napolnjuje kaznilnice, norišnice, bolnice in pokopališča. Zato vas prosim in rotim: izogibajte se gostiln in vinotočev.«

Istega dne zvečer so sedeli v Rebulovi gostilni župnik, šolski upravitelj, komandir žandarmerijske stanice, finančni preglednik, župan in drugi vaški odličniki. Med pogovarjali o tem in onem. Med govorom je rekel šolski upravitelj župniku: »Danes zjutraj ste govorili v cerkvi zelo ostro proti pijančevanju. Kakor pa vidim sedaj, vam besede niso šle prav iz srca.« »Kaj še!«, mu je odvrnil župnik. »Verjemite mi, da sem bil popolnoma prepričan o vsem, kar sem govoril. Mislim, da bi tudi vi pošteno zabavljali v sveti jezi čez alkohol, če bi imeli

LOTERIJA

»Predragi kristjani«, je rekel župnik v svoji pridigi, »izogibajte se iger na srečo, posebno loterije; kajti loterija postane lahko pregrešna strast. Marsikdo med nami pa je vdan tej strasti. V sanjah vidi številke 30 in 53. Hajd, takoj stavi na te številki in če gre zadnji

dinar iz hiše. Tako zapravlja na najbolj neumen način denar. Zato vas prosim in rotim: pustite loterijo, če hočete biti srečni.«

Ko je zapustil župnik po svetem pravilu cerkev, se mu je približala neka stara ženica, mu spoštljivo poljubila roko in rekla: »Kako lepo ste danes pridigali in nas poučevali. Ves čas sem se jokala. Hvala vam lepa. Pa ne zamerite ... kaj ste že rekli ... kajne, številki 30 in 53, če sem prav slišala.«

ZMEŠANA DRUŽBA

»Pri čuku« je bila večja družba znanih gospodov iz bližnjega mesteca: pa odvetnikov, sodnikov, profesorjev itd. Slavili so odhodnico nekega tovariša. Praznili so pridno litre, tako da so kmalu — eden za drugim — padli pod mizo. Hudomušni gostilničar je na to napisal imena gostov na listke in jim jih pritrdil na suknje. Potem je poklical hlapca rekoč, naj pripravi največji lojterski voz. S skupnimi močmi sta spravila vse goste na voz. »Tako, zdaj jih pa zapelji v mesto«, je rekel gostilničar in šel spat. Kako uro pozneje ga je zbudilo glasno kričanje pred gostilno. Ko je odprl vežna vrata, je našel vso veselo družbo okoli voza. »Kaj pa se je zgodilo?«, je vprašal ves začuden hlapec. »Nič hudega«, mu je odvrnil hlapec. »Ko sem bil že blizu mesta, sem se po nesreči zadel z vozom ob neko drevo, tako, da se je vsa družba zmešala. Zato sem jih pripeljal nazaj, da jih na novo sortirate.«

D. Goflja:

Pasje leto

Vsak januar pričanja novo leto. Zemljanom bednim spet največji špas je pričakovati sreče v novem letu, ko staro dalo ni ne fige pasje ...

Nato god norcev februar prinaša. In kdo le ve, zakaj se v hiši vsaki veseli pust godovno ne obhaja, ko vendar — vsi tedaj smo godovnjaki ...

Pomladne slutnje marec nam dobavlja. In vsaka bolj priletna Kunigunda goji v obilnih prsih sladke nade, da zrela ljubav v srcu ji zabrunda ...

V aprilu je Velika noč, vstajenja praznik. In na deželi praznik vina, noža, bunke, priljubljen zlasti radi novih gvantov ter radi jajc, potic, krač, hrena, šunke ...

Maj mlade je ljubezni mesec, ki poezijo vso — kakor bi trenil — v trenutku tem zgubi, le kakor hitro izgubil pamet si in se — oženil ...

Bog v juniju je binkošti naklonil, da sveti duh človeštvo bi prešnil, a da bi se to res kedaj zgodilo, že davno se vsak up je — v nič razblinil ...

Na morje v juliju in na planine hité zastran počitnic kar krdela. Seveda ferije — za bogataše so le, ki itak nimajo nič dela ...

V avgustu pasji dnevi so in sejem z nazivom »Mariborski pasji teden«, krstili so zato ta teden pasje, ker mošnje prazni hitro, ko nobeden ...

Septembra konec že jesen naznanja, po glavah črne misli se podijo, učiteljem, profesorjem in — staršem zaradi šole se lasje ježijo ...

Oktober toči novega nam vina, a nado tako vsaj srce goji ti, da — če že skrb kosti ti suhe molze — imaš vsaj, s čim skrbi te brž zaliti ...

November mesec naših je pokojnih, a tudi vseh svetnikov naših slavje, a prav za prav to slavje ni — nikogar, ker vsak svetnik pod kožo bil — krvav je ...

Decembra meseca je konec leta, tedaj — kot lani — spet spoznaš: le brigo, skrb, nadlego, leto je prineslo, a dalo zopet je le — pasjo figo ...

O POZDRAVLJANJU.

Pozdravljanje je važna zadeva. Posebno, če živiš v deželi, kjer vsi prežijo na to, kako boš pozdravil ali odzdravil.

Do zadnjih volitev smo se pozdravljali: »Zdravo — živijo!? — V novejšem času pa smo se privadili na »Živijo — zdravo!«

En edini pozdrav se nas drži od vsega začetka in kakor vse kaže, so tisti, ki ta pozdrav poslušajo, ž njim popolnoma zadovoljni. — Glasi se: »Klanjam se! Sluga pokoren...!«

GOVORNIŠKA.

Govornik: »Ustavila se mi je ura. Koliko časa pa že govorim?

Glas iz publike: »Ozrite se. Nad vami visi koledar!«

NE BO NA VESELIČNEM PARKU.

— »Ali dobimo v Mariboru zopet kake cirkuške predstave?«

— »To ne, ampak lovska sezona prične, pa so si Mariborski lovci omislili zopet par levov.«

Na periferiji

— »Kaj takega! Vaš mož me je pred par minutami hotel poljubiti!«
 — »Ja, veste, kadar se ga ta napije, se mu pa prav nič ne gabi.«

V sili hudič muhe žre.

Že ura bije polnoči,
 pokojno vse miruje,
 ves svet že spi, le Micka bdi,
 ker ljubčka pričakuje.

Njen mož potuje v daljino vas,
 agent je pač, prodaja,
 zato pa Micika tačas
 rožičke mu nasaja.

Telo drhti, vsa kri kipi,
 ljubezen v mislih srka,
 tedaj srce kar obstoji:
 nekaž na okno trka!

Pokoncu plane, vžgavši luč
 zagostoli ji gobček:
 »Moj ljubček zlati, tu je ključ,
 le pridi brž, golobček!«

Golobček čudi se močno,
 da »ljubček« žena reče,
 odklene vrata, skozi temo
 brž v spalnico priteče.

Zatuli Micka, ki žari
 še vsa v pohoti strastni,
 oči izbuli, saj stoji
 pred njo — možiček lastni...

Pomiri kmalu se nato,
 hiti moža ljubiti:
 če ni drugače, pa naj bo
 — mož mora dober biti!...

G.

SLIČICE Z MARIBORSKEGA TEDNA.

Na policijsko stražnico je prihitel nek gost Mariborskega tedna in javil ves prestrašen: »Pravkar mi je zginila denarnica s par stotaki.« »Kakšna pa je bila?«, ga je vprašal policist. »Eh, precej visoka in imela je bolj svetle lase.«

*

Janez Klinar je prišel na Teden, kjer se je seznanil z brhko Micko. Ko sta se pri godbi, jedi in pijači dobro zabavala, sta sklenila, da gresta skupaj spat. Toda vsa prenočišča so bila prenapolnjena. Po dolgem iskanju sta dobila za drag denar pri nekem trgovcu teman prostor z eno posteljo. Predno sta šla k počitku ju je opozoril trgovec: »Ne odgrinjajta zavese; tam ni prostora za vaju. Ker pa je bila postelja ozka in slaba, se je splazila Micka k zavesi in jo odgrnila. Zapazila je lepo, udobno posteljo in poklicala prijatelja. Nato sta se oba zadovoljno vlegla na novo ležišče. — Ko pa sta se naslednjega dne zbudila — bilo je že okoli pol 9. dopolne — sta opazila veliko množico ljudi, ki se je glasno smejala. Šele takrat sta spoznala, da sta prenočevala — v izložbenem prostoru nekega trgovca s pohištvo.

JASNO.

O n a: »Kako žalostno? Morala sem se poročiti s Teboj, da sem odkrila, kakšnega tepca sem dobila.«

O n: »Na to bi vendar lahko že prišla, ko sem zaprosil za Tvojo roko.«

SCHMELLINGJADA.

Sodnik: Štiri... pet... šest...«

»Je črnc še vedno pokonci?«

»Še.«

»Štej do kraja!«

PROZA.

»Ljubezen je vendarle luč življenja, Bruno.«

»Da, in po poroki pride račun za to luč.«

DIPLOMATSKA.

O n: »... in Vi boste kraljica mojega srca!«

O n a: »Dobro! Zasedla bom ta prestol; toda pod pogojem, da boste Vi moj stalni finančni minister.«

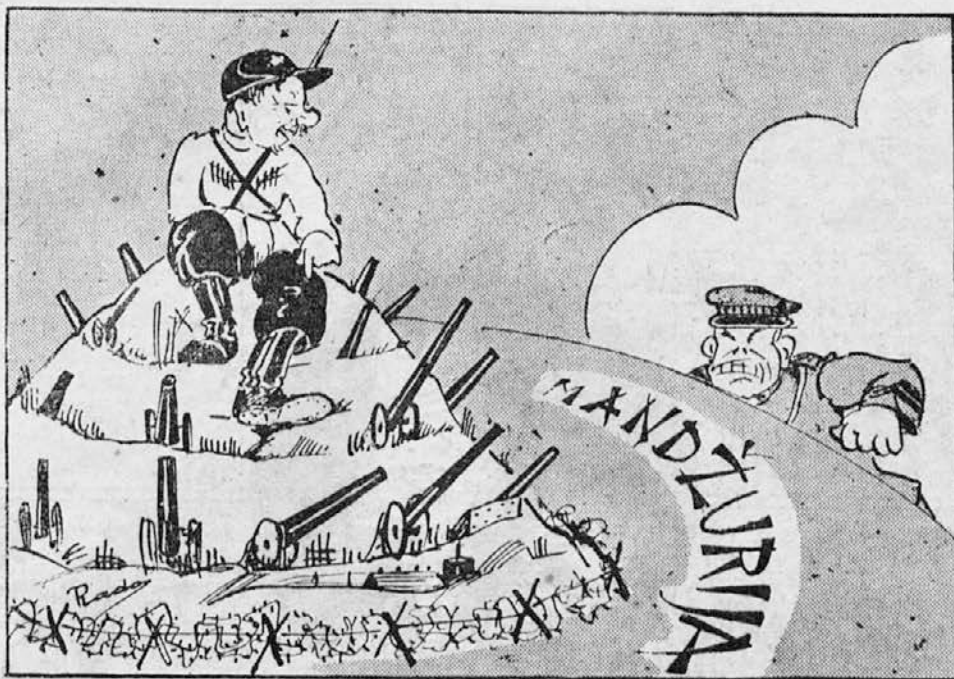
NERODNA POMOTA.

Sladoledar: »Gospa! Kupite vendar Vašem malčku sladoleda!«

Gospa: »Vi nesramneš!«

Čudna trta

Japonec: „Na tem hribčku bo pa zrastlo najbrže prekislo grozdje zame ...“

AH IN OH...

V neki mali dunajski restavraciji sede trije židje in član S-A oddelka. Prvi žid narahlo zavzdihne: »Oh...« Drugi odgovori: »Ah...« in tretji se žalostno oglasi: »Ja, ja!«

Tedaj plane član S-A oddelka pred njihovo mizo in jih nahruli: »Če ne boste takoj nehali s tem protidržavnim vzklikanjem, bom dal vse tri aretirati!«

TUDI AVTARKIJA...

Javno stranišče na Glavnem trgu v Mariboru so ukinili in bodo v njem naredili transformator. Zakaj pa ne? Če lahko v Nemčiji iz premoga delajo bencin, namizna olja in konzerve, iz lesa sladkor in iz mleka — ne morda sir in maslo — ampak steklo in svilo, zakaj ne bi pri nas delali iz javnih stranišč — transformatorje?! —Jb.

Narobe ujetnik

»Jutro je poročalo, da je neki ujetnik iz Turkeстана, šele te dni, prišedši domov na Mandžarsko, izvedel, da je umrl Franc Jožef.«

Pisali listi so: Ujetnik iz Turkeстана je menil, da Franc Jožef še živi, po vojni dvajset let. Pa je resnico izvedel

in zanj cesarja več na svetu ni! Duševnega ujetnika in telebana pri nas z lahkoto vsakdo pa dobi, ki dva in dvajset let že ve, da čisto mrtev

Franc Jožef je, a vendar zanj — živi!

POŽAR.

V nekem trgu je gorela dvonadstropna hiša. Ogenj je nastal na podstrešju. Prišli so gasilci požarne brambе. Ugotovili pa so, da sega lestev samo do prvega nadstropja. Požarniki niso vedeli, kaj naj bi storili. Slednjič je odločil poveljnik: »Fantje, malo počakajmo, da zgori drugo nadstropje; potem pa bomo že ogenj lahko pogasili.«

Kakšna je razlika med nekdanjimi in sedanji narodnimi voditelji?

Nekdaj so umirali voditelji za svojo domovino; sedaj pa umira domovina za svoje voditelje.

PROFESORSKA.

»Ana, je moj soprog popil kavo?«

»Ne vem, milostiva.«

»Potem ga vprašajte.«

»Sem ga že... pa tudi gospod profesor tega ne vedo.«

Bibi:

Gospod Glista na onem svetu

Gospod Glista je bil državni uradnik. Desete skupine. In neoženjen, seveda. Prosim vas, kje si pa lahko dandanes državni uradnik desete skupine privošči tak luksuz? Namreč ženo in otroke. Z eno besedo: bil je revež v stoodstotnem pomenu besede.

To naj bo takorekoč za uvod. Saj je dovolj, kajne? Zgodba sama se pa pričinja šele sedaj.

Bilo je prvega aprila, ko je razgrnil gospod Glista zjutraj časopis in opazil v njem vest:

»Vsem državnim uradnikom bodo prvega aprila zvišali plače...«

Ubogemu Glisti je postalo črno pred očmi. Časopis mu je padel na tla. Revež ni opazil, da je bila ta vest natisnjena v rubriki »Prvoaprilske novice«. In to je bilo kajpada usodno zanj. V glavi mu je zašumelo, srce mu je pričelo silovito utripati; zakolobaril je z očmi in se brez besede zgrudil na tla. Z eno besedo: zadela ga je kap.

Ko se je duša iznebila telesa, se je znašla na razpotju. »Kam naj grem?« je pomislila. »Nebes nisem vreden, pekel sem imel na zemlji; preostajajo mi le še vice.« In jo je mahnil v vice. Ponižno je potrkal na velika vrata.

»Kdo je?« je zaslišal od znotraj.

»Jaz, to se pravi Jurij Glista, državni uradnik desete skupine, neoženjen, brez otrok seveda in tako dalje.«

»Vstopite!«

In je vstopil. Ko je uredil vse formalnosti, so ga postavili v ogenj. Počasi so ga lizali ognjeni jeziki, a Glista se ni zmenil zanje.

»Kaj vas nič ne peče?« so ga vprašali.

»Nič« je odgovoril. »Vajen sem. Utrjeno kožo imam. Na zemlji so mi jo utrdili.«

Pa so zmajali z glavami.

»Nak,« so rekli, »ne spadate v vice. V pekel vas bomo poslali, tam vam bodo že kos.«

Pokazali so mu pot v pekel. Šel je ponižno kakor vedno.

Lepo je potrkal.

»Kdo je?«

»Jaz, oziroma Jurij Glista, državni uradnik desete skupine in tako dalje.«

Odpri so mu in je vstopil.

Ko so ga vpisali v seznam, je dal Belcebub znamenje za začetek. Postavili so ga na železno ploščo in jo podkurili. Plameni so ploščo kmalu razbelili, a gospod Glista se ni ganil. Mirno je čepel na plošči in se smehljal (kakor se je vedno v življenju).

»Tristo kosmatih!« je zarjovel Belcebub, »ali si ti sploh človeška duša?«

»Ne vem,« je odgovoril Glista in se turbošno nasmehnil, »res ne vem; sem namreč duša državnega uradnika...«

Vsa tropa peklenščkov je buljila vanj in

se ni mogla načuditi. »Kaj takega pa še ne!« so majali z glavami. In so sklenili, da ga poženejo.

»Kaj bi s takim?« so dejali in so ga porinili skozi vrata. Glista se je še vliudno priklonil in zmeden obstal pred vrati.

»Kam sedaj?« je pomislil. »Preostajajo mi še samo nebesa. Poskusil bom še tam.« Skomignil je z rameni, globoko vzdihnil in se napotil tja. Tiho je potrkal.

»Kdo je?«

»Jaz, to se pravi Jurij Glista, državni uradnik in tako dalje.«

»Vstopite!«

Vrata so se odprla in Glista je obstal med vrati. Val svetlobe mu je udaril v obraz in ga skoraj oslepil. Zazdelo se mu je, da mu je padlo z ramen breme, ki ga je nosil vse življenje. Stopil je za korak naprej in obdala ga je truma angelov. Prijeli so ga za roke in peljali pred gospoda Boga.

»Dovolj si trpel, mu je rekel gospod Bog, veseli se zdaj z nami!«

Taka je zgodba o Juriju Glisti na onem svetu. Morda je resnična, morda se mi je pa vse to le sanjalo. Kdo to ve?

In kaj lahko povzamemo iz te zgodbe? Kaj je takorekoč njen nauk? Povedati sem hotel in s primerom nazorno pokazati, da človek nikoli ne ve, zakaj je to ali ono dobro. Nikoli ne ve, kakšen vzvišen namen imajo tisti, ki mu dajo na tem svetu čutiti vse tegobe življenja... Saj je vse to vendar tako preprosto, kaj ne?

Mariborski epigrami

Vse na Tednu dirigira
in povsod ima svoj nos
Da vse dobro funkcionira
vpraša vedno: »Was ist los?«
V. T.

OD GLASBE DO DOGE.

Le malo včasih še basira,
nič pevcem več ne prezidira,
od glasbe zdaj na psa prišel je,
zato se vsakršne otel je
glasbenomatične nadloge
in le živi — za svoje doge...
G.

VOJVODA PRLEŠKI.

Dopoldne on korepitira,
fižol opoldne konsumira,
popoldne malo pošahira,
(če kdo se da, ga še matira).
Zvečer v teatru dirigira
in opero spet restavrira,
ponoči, ko je polna mera
»aršaft« ne spi in se — nervira...
G.

EDO-LIN GROM-OŽOVKA GROM-IN.

Kdor »Gromožovko« pije le,
želodec svoj ozdravi,
kdor z »Edolinom« maže las,
frizuro si popravi,
»Gromin« za vse poraben je,
ker bojda nič ne kviri,
kdor ne verjame, da je res,
tega naj — grom udari!
G.

VITEZ LUJO.

Denarja preveč in premalo skrbi,
brez dela veselo kot tiček živi.
Sedaj pa doživel je izkušnjo bogato:
naš viteški Lujko zašel je v Zagato.

Un. med. dr. in banovinski zdravnik
»orošc«, gosp. Stanko Silan iz Vitanja
z ženico na poročnem potovanju...

Iznajdljivi kuža

Cenjenim čitateljem predstavljamo
gospoda Jakca in njegovega iznajd-
ljivega kužo Kakca. Odslej bomo pri-
občevali v vsaki številki njiju kratko

dogodivščino in prepričani smo, da
bosta naša dva junaka kaj kmalu de-
ležna simpatij bralcev »Totega lista.«
Uredništvo.

POTRTOST

Prijatelj: Kaj pa ti je, Janez, da si
tako potr? Mož: Žena mi je ušla!
Prijatelj: In kaj je strašnega na tem?
Mož: To, da se je danes vrnila!

MORDA:

Potnik v diru prisopiha na postajo:
»Bom še vjel vlak, gospod vra-
tar?« »Zavisi od vašega tempa, gospod.
Vlak je odšel baš pred tremi minu-
tami.«

LEGITIMACIJA

Posestnik Miha Jamar iz Starega do-
la je prišel na sresko načelstvo po novo
legitimacijo za kolo. Pristojni referent
mu je rekel v običajnem uradnem tonu:
»He, če hočete imeti novo legitimacijo,
moram popreje videti staro; drugače
vam je ne morem dati.« Jamar se je
popraskal za ušesom in odšel. Nasled-
njega dne je prišel zopet k referentu v
družbi svoje žene Mice. Boječe je odprl
vrata in rekel: »Prosim ponižno — to
je moja stara.«

DOBRI ZEMLJEPISCI

Predstojništvo občine Kurji dol je
dobilo pismo prošnje šolskega upra-
vitelja, naj kupi za šolo zemljevid Ev-
rope. Po dolgem posvetovanju so od-
borniki soglasno prošnjo zavrnil s sle-
dečo utemeljitvijo: »Zemljevid Evrope
stane mnogo in je povsem nepotreben.
Saj ne vemo niti, če bo prišel kak šolar
kdaj v Evropo.«

CIRKEL.

Žena pisatelja: »Zakaj gori luč ta-
ko dolgo v tvoji sobi?« »Da lahko pišem.«
»Čemu pišeš toliko?« »Da lahko plačam račun za luč.«

DOBRA SLUŽKINJA.

Vpraša gospodinja služkinjo:
»Marica, niste mogoče videli mo-
jih ključev? Nikjer jih ne morem
najti.« »Nisem jih videla, gospa, ampak
se Vam res ni treba razburjati. Imam
ključ, ki odpre vsa vrata v hiši in
tudi vse omare.«

Volilna past bo v kratkem nastavljena

UREDBA O PLJUVANJU.

Na prošnjo Trotituberkulozne lige je odredilo sresko načelstvo, da morajo biti v vseh gostilnah pljuvalniki in stenski napisi: »Ne plujaj na tla.« Pred kratkim je prišel v neko vaško gostilno pohorski kmet. Pil je vino in pri tem krepko pljuval okoli sebe. Gostilničar ga je parkrat opozoril, da je to strogo prepovedano; Pohorec pa se za to ni zmenil. Slednjič je postavil gostilničar pred njega na tla pljuvalnik. Takrat pa je naš Pohorec vzrotil in zakričal: »Prokleta krapavca, če ne daš te skleda stran, boš videl, da bom še vanjo pljunil!«

BRZOJAVI S POČITNIC!

Pred poroko:

Najdražja moja Mila! Pošiljam Ti 1000 dinarjev. Milijon poljubov. Pridem danes z aeroplanom. Tvoj vedno zvesti Jože.

Po poroki:

Moja Mila! Pošiljam 100 dinarjev. Poljub. Pridem jutri z vlakom. Tvoj Jože.

Deset let pozneje:

Mila! Pošlji mi denar! Pridem prihodnji teden — peš. Jože. G.

VOJAŠKE VAJE

Dva kmeta sta gledala vojake pri vajah. Slednjič je rekel prvi drugemu: »Ne razumem, zakaj morajo dvigati vojaki zdaj eno, zdaj drugo nogo in stati potem dalje na eni nogi.« To je

zelo pametno, mu je odvrnil drugi. »Če izgubi vojak v vojni eno nogo, pa lahko z drugo naprej maršira. To pa ne bi bilo mogoče, če bi se tega popreje ne bi naučil.«

NE BO PRIŠLA V PEKEL

Stara Mica se je zelo bala, da bo prišla po smrti v pekel. Zato je vedno nadlegovala župnika, naj ji povej, če bo zveličana ali ne. Slednjič ji je rekel župnik: »Mica odpri usta!« Ko je Mica to storila, jo je potolažil: »Nič se ne boj. V pekel gotovo ne prideš; kajti sv. pismo pravi, da je tam večno škripanje z zobmi. Kako pa boš škripala, če imaš samo en zob?«

PREVIDNOST

Jaka in Miha sta bila na božji poti. Ko sta šla zvečer skupaj spat, se je vlegel Jaka obut v posteljo. Miha ga je vprašal: »Zakaj pa si ne sezuješ čevljev? Si neumen?« »Tega razumeš, mu je odvrnil Jaka. »Nekoč se mi je sanjalo, da sem stopil bos na šipo. Vrezal sem se tako, da hoditi nisem mogel. Odslej pa grem rajše kar obut spat.«

WARUM SIND DIE STRASSEN DA — ZUM MARSCHIEREN...

Joža: »Jernej, povej mi no, da — zato, ker po naših cestah hodijo le pešci. Kdor ima avtomobil, si bo prej prekleto premislil...«

Epitafa

DIRKAČ.

Dirkač sem bil največji,
mi kralj bila brzina,
pokal je bil mi žena,
rekord bil moj idol.

Pri tej poslednji dirki
je zmanjkalo bencina,
v tej jami sem doživel
poslednji karambol.

ROKOBOREC.

Jaz rokoborec bil sem,
bila v ponos mi sila,
sem drugim lomil rebra
in trl jim kosti;

sedaj me v dvojni nelson
je suha smrt dobila,
me vznok je položila,
na prsih mi kleči.

Ivan Rob.

KRSTE ZA MRLIČE.

Za vse, ki se zanimajo
in vse, ki se ta stvar jih tiče,
reklamno tablo ima mizar:
»Zaloga krst tu za mrličke.«

Sedaj pa izvedel bi prav rad,
kje krste le dobe se take,
kamor uživati večni mir
dal naše — žive bi mrtvake! ...
G.

TEŽKO ZDRAVLJENJE

Kmet Miha je zbolel. Poklical je zdravnika, ki mu je zapisal neke praške, rekoč, naj jih vzame vsako uro v mrzli vodi. Dva dni pozneje je prihitela Mica vsa obupana k zdravniku in vzdihovala: »Moj mož bo hin. Praške bi že še kako prenesel; ampak, da se mora vleči revež vsako uro v potok in tam požreti praške, to je preveč!«

LJUBLJANČANI SO POTOMCI FRANCOZOV

Ljubljanci so potomci Francozov. Ob ilirskem času so se mnogi, oziroma mnoge pomešale s Francozi. To se še dandanes pozna na jeziku: Francozi pravijo: »Pour quois pas?«, oziroma fonetično »Pua kua pa?«, Ljubljanci pa pravijo »Zakua pa?«

Kdor želi, da ga ohranimo v najlepšem spominu, naj nam nakaže naročnino. To stori lahko potom položnice, ali pa, če ga pot privede med Mariborskim tednom v Maribor pod marelo »Totega lista« na razstavnem prostoru. Nam je oboje prav in dobrodošlo.

Prihodnja, to je 12. številka, izide 14. avgusta. Mogoče pridete takrat v Maribor? Se pa tedaj oglasite!

Uredništvo.

RENOMIST

»... da le nisem morda jaz izgubil denarnice?«

Korže:

Dvojna milost

Vdova Zefa, petih križev, suha kakor gabrov štrcelj, kleči v cerkvi zbrana, da si sprosi nove milosti nositi zakonsko breme v drugo. K sv. Antonu ne gre, kajti dedec drži z dedcem.

Solzne oči obrača v Njo, h kateri se zatekamo, ponižna vzdihne: Čuj, vdovo siroto, daj mi milosti spoznati še ob pravem času dušo Jurija! Bom dovolj močna nositi križ zakonskega kruha? Migljaj Tvojih oči naj me opozori, ali prav delam?

Solza, debela kakor vinska jagoda, zdrkne po oveneli koži, oči, zalite v solze, plavajo kakor račka v vodi. Vse vidi poživljeno, svetnike pri posvetovanju, svetnice pri klepetanju. In Ona, katero prosi, ji z nasmeškom namigne: »Vzemi ga!«

Vesela nad tako milostjo se vrne potolažena domov in se pripravlja za sv. zakon.

Ni trajalo dolgo in že praznujejo gostijo. Godba, veselo razpoloženje,

spravi nevesto Zefo v dobro voljo. Ponosna v novi obleki, sedi zraven mladega ženina na desni strani, bahato mežika izpod svilene rute.

Napitnice zalivajo z vinom. Okrepčani nevesti se razveže jezik, da ji teče kakor mlinsko kolo, srce, shranjeno v stari omari, pa poskakuje mladostno, kakor senička v grmovju. Svojo glavico nasloni na Jurijeve prsi ter skrivnostno zašepeče: Tako sem vesela, posebne milosti sem bila vredna, Jurij, moj Jurij! Ti si izbran od Nje, ki nas vodi in tolaži. Kaj praviš?

Jurij, koščen fant, rok velikih kakor lopata, objame Zefo nerodno, misleč: je že moralo tako biti.

Ženitovanjsko rajžo sta napravila na Mariborski teden, kjer se je Zefa vozila prvič v življenju na vrtljaku. Ves svet se suče okrog nje, vse bi objela. Vsa nasmejana cvahta zraven Jurija po veseličnem prostoru, drži ga za roko. Noga ji zastaja ob pogledu na jagodno rdeče ustnice mestnih dam, v prepričanju, da to pride od poljubljanja in vzradoščena

krikne: »Jurij, moj ljubi Jurij, življenje je lepo!«

Natlačena vseh dobrot se vračata zjutraj zadovoljna domov.

Dnevi minevajo enolično, čas teče počasi, kakor kalna voda, ki prinaša in odnaša. Srce Jurija trdo kakor kamen, Zefa jezik oster kakor sulica, odtuji dvoje jesenskih src od milosti izbranih. Očitki so na dnevnem redu, zakonski med se spremeni v godlo.

Bilo je na dan sv. Jurija, hišnega gospodarja god; okrepčan dušne paše pride iz cerkve domov, pričakuječ presenečenja na hrastovi mizi. Zefa molčeča, kakor še nikoli, postavi na mizo veliko lončeno skledo napolnjeno z vodo.

»Kje je zajtrk,« zarenči Jurij votlo, kakor grmenje.

»Na mizi,« se odreže Zefa kratko.

»Voda naj bo priboljšek za moj god?«

»Mar si slep, to ni voda, to so solze, moje grenke solze, ki jih pretakam noč in dan! Prosila sem za jagnje, a dobila sem škorpijona.« Že sopiha Zefin jezik kakor stara lokomotiva, ki ne ve, kje naj se ustavi. Roka Jurija se spozabi ter mahi brez usmiljenja po Zefinem hrbtu, kakor kovač po železu. »Divjak,« ter sto drugih očitkov se združi v tako globoko žalost, da zatuli kakor tovarniški dimnik:

»Satan, po kaj hodiš v cerkev?«

»Po milost,« se odreže Jurij! »Sv. Jurija, možaka na konju in v dejanjih mojega patrona sem vprašal, kaj naj storim z ženo s predolgim jezikom? Pokimal mi je in dejal: ostriži ji jezik in po milosti preštej rebra, drugače ne bo trohnela.«

Razočarana Zefa vzdihne: »O, svet, grešni svet poln prevare in napa, kaj sem čakala?«

»Zefa, moja Zefa, dvojne milosti si čakala: Prve si bila vredna, druge pa potrebna.«

ŽARNICE.

Pred magistrat na Glavnem trgu so žarnice postavili.

Tako dobili bodo naši očeti mestni —

V ZNAMENJU ŠTEDNJE.

Dobili smo novega šefa v pisarni. Začel je v znamenju štednje: Preveliko potrato papirja opazam; akti, ki so popisani samo na eni strani, dajo se še vedno uporabiti. Tudi po straniščih naj se štedi s papirjem. O uspehu pričakujem poročila. Referat po 8 dneh: Uspeh očitven, leži na dani. f. s.

Tiskala »Ljudska tiskarna« v Mariboru. — Za tiskarno odgovarja V. Eržen v Mariboru.

Gostilna

„Zlati lev“

Taka domneva je čisto pravilna:
pri Zlatem je levu prav dobra gostilna!
Vabim Kobance, Pohorce in druge,
ki ne vedo še za njene zasluge
naj se ob priliki tamkaj zglasijo
vsega privoščijo in prenočijo!

Anton Beranič, Maribor
Vodnikov trg

Muha in sličen nadležen mrčes
v vročem poletju zaraja svoj ples.
Koliko užiješ na svetu strahu,
če bolha, stenica ne da ti miru!
Prosim, poslušajte dober nasvet:
k KANCU pojdite »BUHAČEV PRAH« vzeti!
VLADOVIČ s »Flitom« bo lahko postregel,
ki bo gotovo uspešno zalegel!

Kaj bi o sredstvih še več govorili,
ko veste zdaj, kje si jih boste kupili!

Samobrivce

vseh slojev prosimo, da
nam v lastnem interesu
z dopisnico javijo svoj to-
čen naslov, nakar sledi
brezplačna pošt. pošiljka.

Dopise nasloviti na:

„Konbinos“

Maribor, poštni predal 70

Dobro in po zmerni ceni
kupiš le v splošno
znani damski mod-
ni manufakturi

Sviteks-Komauer

MARIBOR

Ulica 10. oktobra

ŠPORTNA TRGOVINA

»OLYMPIA«

FRANCL ČOP
MARIBOR

PALAČA BANOVSKE HRANILNICE

Kopalci! Oglejte si našo izložbo!

Našli boste, kar si želite.

**AERO-
MEETING**

**7. AVGUSTA 1938
OB 14'30 URI**

**AERODROM
MARIBOR**

Ob priliki obiska Narodnega tabora
obiščite tudi tvrdko

Justin Gustinčič

ker bo v Vašem interesu, da bodele
našli stalno tvrdko, katera razpolaga
z vsemi predmeti Vaše uporabe

Vsake vrste cevi, osovine, jermenice, ležaje ko-
vine, betonsko železo, orodje, poljedelske stroje,
tračnice, mlinke naprave ter vsake vrste železa
Špecialna mehanična delavnica, trgovina koles
znamk Styria, Dürkopp, Legnano in še drugih
znamk. — Motorna kolesa „BSA“, angleška
pneumatika „Dunlop“ ter nadomestni deli
Automatska bencinska črpalka

Maribor, Tattenbachova 14

Elitna konfekcija, moška in damska garderoba

MASTEK — MARIBOR

Glavni trg

Vodno ondulacijo damam izvršujem

Brijem, strižem moške

in nohte jim negujem.

Da čedni bodo Štajerci izgledali zares

skušal bo skrbeti — brivec

FRANJO KNEZ

damski in moški salon

MARIBOR - Palača O.U.Z.D.

Hitro in za malo denarja

popravimo Vašo obleko, ki
bo zopet izgledala kot nova!

Cene: Obleko, kostum ali plašč oči-
stiti in zlikati din 10.—

Čiščenje madežev din 5.—

Popravila, obračanje obleke hitro in
poceni! Prosimo Vas, priporočite nas
svojemu prijatelju ali znancu, ko ste
to prečitali

„EKSPRES“

popravljalnica in likalnica oblek

Maribor, Marijina ulica 24

VALUTE! SREČKE!

Vrednostni papirji, hranilne
knjižice le pri

**BANČNEM
KOMERCIALNEM ZAVODU**

Maribor, Aleksandrova 40

PARNA PEKARNA**Rakuša**

Maribor, Koroška c. 24

Sladki kmečki kruh, Robausov suhor!

Gostilna

»GAMBRINUS«

Maribor

*Tschelligijevo pivo, krasen vrt, kegljišče,
vino iz Pekar, izvrstna kuhinja*

August Hedžet

MARIBOR

Aleksandrova cesta 9

*Moško perilo, kravate, pižame i. t. d.
Cene nizke! Solidna postrežba!*

Rajši »Na grič« do Oseta
Kot polet okrog sveta
»Na griču« Ti zasije zarja
Če tudi nimaš dost' denarja.

Za popotno prenočišče
Lahko tudi maš letovišče
Izletnik vsak se odpočije
Pa dobro je in žlahtno pije.

Po novi cesti se peljaš
Avto pa »Na griču« v garažo daš!

R. STOPAR

GOSTILNA — MEŽICA

v gornji vasi, 200 korakov od avto-
busne postaje, ob gorskem potoku
Šumcu. Dnevna oskrba din 25—35.
Stara, renomirana gostilna!

**JOSIP TOFF
MEŽICA**

Gostilna in pekarija. Poleg avtobus-
ne postaje. Letovišče! Sobe z vsem
komfortom. Celodnevna oskrba din
25—35.

Gajšek Tilka

gostilna „M E S T O M A R I B O R“
Tezno, Tržaška cesta 7

Pri meni je vsako nedeljo veselo,
dobro se pije, dobro je jelo.
Čemu? To pač res ni velika uganka:
lastnica gostilne sem — Pohorčanka!

Ko se bo meeting letalski končal
lačen in žejen na cesti boš stal,
si boš zaželel piščance pečene
takrat, svetujem Ti: pridi do mene!

Že star pregovor pravi,
da ženski se naravi
prilega vrečica sladkorčkov bolj
kot sladkih besedi kopica.
Ji bolj je všeč sladak napoj
in dobra lliča slaščica.
Zato, kdor pri dekletu si želi uspeha
njegov roman pri lliču naj neha!

EMAN ILICH

MARIBOR

Slovenska ulica 6

Meljska cesta 2

7. Obiščite MARIBORSKI TEDEN

od 6. do 15. avgusta 1938

Polovična vožnja na železnicah od 4. do 17. avgusta 1938

VELIKI NARODNI TABOR DNE 14. AVGUSTA 1938 — JUBILEJNA KULTURNA RAZSTAVA ob priliki proslave 20-letnice Jugoslavije v Mariboru

VELIKA GOSPODARSKA IN KULTURNA REVija

Industrija - Tekstil - Trgovina - Obrt - Kmetijska razstava - Razstava cest - Tujskoprometna razstava - Fotoamaterska razstava - Filatelistična razstava - Gostinstvo - Vinska pokušnja - Ženska ročna dela - Razstava narodnih noš iz vseh krajev države - Razstava »Nanos« - Čebelarstva razstava - Razstava malih živali - Koncertne in gledališke prireditve - Sportne prireditve - Veselični park na razstavišču itd.

Mariborski otok, najlepše kopališče v Jugoslaviji...

Zeleno, romantično Pohorje...

Vinorodne Slovenske gorice...

Gostoljubni, lepi Maribor — Vas vabijo!

Dobro in poceni blago dobite v manufaktorni in modni trgovini

JOSIP ŠRAJ - MARIBOR

palača banovinske hranilnice

OBNOVA

F. NOVAK, MARIBOR, JURČIČEVA UL. 6

TELEFON ŠTEV. 29-05

Vam priporoča: pohištvo, linolej, posteljnino, preproge, tapetniške izdelke, zavese in tako dalje...

Pozor!! Kdor se oglasi pri nas s „Totim listom“ je deležen 5 odstotkov popusta!